

Ingezonden stuk.

Mijnheer de Redacteur!

Mag ik nog eenmaal een plaatsje vragen voor een stukje in uwe courant? Ik wensch kort te zijn. Van de hand des heeren *Meijeringh* las ik aan mijn adres iets, waardoor de verkeerde indruk, die ik uit een vroeger schrijven van Z.Ew. ontving, geheel is weggenomen. Hem zij daarvoor mijn dank. In het no. uwer courant van 1 Dec. l.l. las ik weer iets van "Een voorstander der school met den Bijbel". Gewoonlijk beantwoord ik geen ongeteekende stukken. Menschen met een eerlijk hart en een eerlijke zaak durven hun naam wel te noemen. Dat dunk mij althans. Ongaarne zet ik mij dus tot schrijven neer, en dat te meer omdat die "Voorstander enz." niet slechts zaken maar ook personen gaat behandelen. Of de schrijver van dat stukje wel goed op de hoogte is van zijn onderwerp, betwijfel ik. Vooreerst, zoo toch schrijft hij, had ik de pen moeten laten rusten, omdat deze gericht was tegen de beurs, waaruit de Christelijke school gebouwd is. Daar is niets van aan, als het maar goed gelezen wordt. Voorts zou ik door een weinig onderzoek ds. *Meijeringh* wel toegestemd hebben, dat de Rechtzinnigen alleen de school onderhouden. Een weinig verder erkent hij zelf onze hulp en bijstand, blijkens de Unie-collecte enz. Dan vraagt hij: "van waar komen dan de noodige gelden? Niet van de Chr. Geref." Eindelijk merkt hij op, dat, als zij om een gift gevraagd worden, op zijn best half thuis zijn, dus toch weer *gedeeltelijk*. - En het slot van alles is weer: "Al die onkosten en tekorten worden gedekt door de vrienden der Evangelisatie. " Wat dunkt u. Heeft hier geen begripsverwarring plaats? Het gaat dan ook niet gemakkelijk om het krommen recht te maken. In elk geval: Die het vatten kan, vatte het. Het hooren van een enkele speech en een bezoek aan den onderwijzer zouden voor mij voldoende zijn, maar ook noodzakelijk zijn, om over die zaak eerst recht te kunnen oordeelen. Dat is des "voorstanders enz." oordeel althans. Tusschen 2 haakjes zou ik hier kunnen vragen, of deze uitdrukkingen soms ten doel hebben, om mijn naam als voorstander van het vrije onderwijs nog meer te besmetten. Dat laat ik aan het geweten des schrijvers over. Genoeg over bijzaken. Nog een paar woorden over het hart der kwestie. Als ik goed ingelicht ben, staan de zaken zoo. Voor eenige jaren wilde men in Emmen een Chr. school oprichten. Chr. Geref. en vrienden der Evangelisatie wenschten dat beide. De zaak kwam aan de loop. De school kwam er. Aan wie behoorde zij nu? Neen, wie zou in de toekomst haar besturen, verzorgen en leiden? Dat zou spoedig uitgemaakt worden. De vr. der E. wilden er in laten preeken. Dat keurden de Chr. Ger. af. En terecht. In eene school moet niet gepreekt, vooral niet wanneer men zijn compagnon daarmee kwetst. Een van beiden dus: òf de Chr. Geref. òf de vr. der Ev. moesten haar voor eigen rekening nemen. Aan de laatsten gaf men de keuze. En zij kozen haar voor zich, gelijk zulks tot op den huidigen dag dan ook zoo gebeven is. De vr. der Ev. werden dus de mannen die besturen en doen konden wat zij wilden. Zij werden *de Barmhartige Samaritaan* in dit opzicht. Die benijdenswaardige eere kwam hun toe. Zooals ook blijkt uit het ingezonden stukje van den "Voorstander enz." zijn zij dat zich zelve goed bewust. Immers, zonder aanzien des persoons, voor arme Chr. Geref., voor Roomschen, Joden en Samaritanen staat zij met uitgebreide armen. Dat is schoon op hun standpunt, recht Evangelisch. Dat behoort ook zoo als men Barmhartige Samaritaan wil wezen, voor de wereld het wezen wil en geheel *alleen* zijn wil. Maar – en hier zit nu hunne fout en meê ook de oorzaak dat van de zijde der Chr. Geref. zoo weinig steun komt – in plaats dat de Barmh. Samaritaan zijn liefdearbeid in stilte, zonder ophef, verricht, in plaats van nu uit eigen goedgevulde beurs de armen, die aan den weg liggen, te verplegen, wat uit vrije keuze op den schouder genomen werd en dus niets meer dan verplichting is, komt hij zoo nu en dan *a.* bij anderen aankloppen om zijn barmhartigheid te steunen; *b.* niet allen armen, maar bij name de Chr. Geref. kinderen onder het oog brengen: ziet eens, zoo veel kost gij mij jaarlijks, eigenlijk kan ik er u niet voor verzorgen, maar enfin, als gij dan maar niet vergeet de gunsten die ik u bewijs; *c.* de arme nabestaanden, die reeds zelf zoo veel te verzorgen hebben, meer nog zelfs dan de rijke barmhartige Samaritanen, dringen met het: Geef den Keizer, dat des Keizers is, niet slechts een derde, maar hoe meer hoe beter – opdat ik mijn eeretitel van Barmh. Samaritaan kan behouden. Alsof Keizer en Barmhartige Samaritaan elkander niet uitsloten, worden die 2 als wisselbegrippen gebruikt. Wat dunkt u! Is dat de rechte Barmhartigheid wel, als men den arme verwijt dat hij zich laat weldoen? O, medelijdende! Wat zijt gij begonnen, zooveel lasten op u te nemen, nu het blijkt dat ze u zwaar genoeg worden! Waarom hebt gij vroeger de eer van Barmhartige te zijn niet aan de Chr. Geref. gegund? Zonder uwe hulp hadden zij bovendien ook uwe arme kinderen nog wel gratis onderwezen, zonder u van ter zijde op eene gunstbetooning te wijzen.

-vervolg op blad 1884w